

Budapestre vonatkozó				796
Szerző: <i>Lontay László</i>		Cím: Ifjú vendégeink		Hely:
Forrás: <i>Magyar Nemzet</i>				Idő: <i>1954</i>
				Személy:
				Helyszám:
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	

Budapest utcái ismét idegen hangzású, dallamos, vagy keményen pattogó beszédű hangosok, a szállodák megteltek külföldi vendégekkel. A November 7-térnek, a nagy sugárutaknak házsorait ismét különböző nemzetek zászlai díszítik. Budapest — s vele az ország — tíz napra megint úgy érzi, hogy még többet jelent a világ számára, mint máskor, hogy a medrébe visszavonuló Duna két partján olyasvalami történt, ami a megszokottnál is jobban érdekli az ezerszemű, ezerkívánságú nemzetközi közvéleményt. Ezúttal nem tudósok, nem aktív békeharcosok, nem a politika, vagy a nemzetközi népmozgalom kiválóságai gyűltek össze fővárosunkban, hanem a világ sportoló fiataljainak a legjava, a XII. Főiskolai Világ bajnokság résztvevői, harminc országból kétezernyi ifjú és leány.

Sportszakemberek kis olimpiának nevezik ezt a vidám nyári találkozót, harminc esztendő alatt a tizenkettediket a Főiskolai Világ bajnokságok sorozatában és méltán: hisz a nemzetközi sportélet kiváló ifjú képviselői versenyeznek itt az elsőségért, és — az eddigi versenyek tanúsága szerint — nem egy világraszóló sportkarrier indult már el a Főiskolai Világ bajnokságokról, Varsóból, Rómából, Párizsból,

Darmstadtból, Torinóból, Monacóból, Berlinből és az 1935-ös és 1949-es budapesti világbajnokságról. A sport — a fiatalok, főiskolások sportolása is — azonban csak egy része az életnek — nem a legfontosabb, de nem is a legutolsó — és igazán csak akkor értékelhetjük egy-egy ilyen sporttalálkozó jelentőségét is, ha látjuk összefüggését, helyét az élet egészében.

S ha így nézzük a XII. Főiskolai Világ bajnokságot, elfogadhatjuk ugyan azt a megállapítást, hogy olimpiának talán kicsi, országunk és a népek életében azonban komoly, figyelemreméltó esemény. Az a tény, hogy 1954 nyarán népi demokratikus országunk fővárosában ezernyi fiatal szovjet és indiai, cseh-szlovák és holland, ír és nyugatnémet, bolgár és olasz, chilei és japán sportoló mérí össze az erejét — több mint egyszerű sportesemény. A tuniszi röplabdázók és a török főiskolások, a belga vívók és a skót boxolók baráti vetélkedése a vendéglátó magyar fiúkkal és lányokkal, a kínai, a román sportolókkal, Vietnám, Korea és Mongólia fiataljaival, annyit jelent, hogy a nemzetközi helyzet alakulása lehetővé tette, hogy a fiatalok sportbeli versengése is közelebb hozza egymáshoz a különböző kontinensek jövődö

mérnökeit, tanítónőit, politikusait és közgazdászait.

Nem érdektelen megnézni, hol tartottak a háború után főiskolai világbajnokságokat. 1947: Párizs, 1949: Budapest, 1951: Berlin, 1954: Budapest. Tehát ahogy erősödött Nyugat-Európában az amerikai politika erőszakossága, úgy kerültek át a többi, valóban nemzetközi, minden országot érintő népi találkozóval együtt a főiskolai világbajnokságok is Keletre, a szocializmust építő országokba. Amikor nem elháríthatatlan, szinte protokoll-jellegű hivatalos tanácskozásokról, vagy rendezvényekről, hanem a népek küldötteinak szabad összejöveteleiről van szó, Nyugaton le hull a vasfüggöny, életbelép a vizumkényszer, működni kezd a titkosrendőrség. Gondoljuk csak végig az elmúlt esztendőket nagy béketalálkozóit, népi kongresszusait, s világossá válik: hol van elzárkózás, hol van vasfüggöny és hol segítik valóban elő a népek szabad érintkezését. Lapunk más helyén beszámoltól közlünk arról, hogyan igyekeztek megzavarni az amerikai hatóságok három magyar egyházi férfiú leutazását az Egyesült Államokba. Vessük ezt össze azzal, hogy ugyanakkor a világ minden részéből tömegesen jönnek hozzánk a fiatal sportemberek, újságírók, érdeklődők.

Tudjuk jól, hogy vendégeink között sokan nem értenek egyet világnézetünkkel. Nem mindegyiket a magyar népi demokrácia iránt érzett rokonszenv hozta el közénk, sokan bizonyára kritikusan nézik rendszerünket és szívesebben veszik észre a rosszat, mint a jót. Azt is jól tudjuk, hogy nem ez lesz az utolsó, Magyarországon megrendezett nemzetközi találkozó, amelyről — és vele kapcsolatban országunk életéről — helytelen, talán rosszindulatú írárok is jelennek meg bizonyos külföldi sajtóban. Mégis: határaink nyitva állanak a sport szerető fiatalok előtt, szívesen látjuk őket s igazi magyar vendégszeretettel szeretnők feladhatatlanná tenni itt tartózkodásuk napjait. Népünk szereti a sportot s örömmel fogadja azokat, akik az ép test és az ép lélek klasszikus célkitűzését vallják magukénak. A magyar nép szereti a fiataloságot, az életbe belépő ifjakat, — mi magunk is úgy érezzük, hogy egy új, ifjú élet kezdetén állunk, — hogyan látnók örömmel a Népstadionban és a Margitszigeten, Sztálinvárosban és Egerben öt világrész szép — mert fiatal — leányait, ifjait. Népünk érdeklődik a világ minden népének élete iránt, s fiatalok és öregek, bélyeggyűjtők és emléktárgyak cserélői, azért is örül-

nek minden nagy nemzetközi találkozóznak, mert a küldötteken keresztül ismeretlen tájak, szokások, emberek jutnak hozzánk közelebb, jobban megismerjük — s ettől már csak egy lépés —, jobban meg is szeretjük őket, és ők is minket.

De jól tudjuk azt is, hogy ez a világbajnokság újabb bizonyítéka a világ fiataljai erősödő szolidaritásának. A Nemzetközi Diákszövetség, amely a Főiskolai Világ bajnokságot patronálja, ma erősebb mint tegnap, tegnapelőtt volt, szélesebb köröket képvisel, mint 1951-ben Berlinben, vagy 1949-ben a magyarországi VIT, a budapesti Főiskolai Világbajnokság idején. Budapestre ma már olyan sportolók és ifjúsági vezetők is eljöttek, akik ezidáig távol tartották magukat a »vörösnek« mondott Nemzetközi Diákszövetségtől, akik nemzetközinek kikiáltott, lényegében részleges sportversenyeken vettek részt s olyan szervezetekhez tartoztak, amelyek igyekeztek zavarni a Nemzetközi Diákszövetség munkáját, a Főiskolai Világbajnokságokat. Hadd említsük meg, hogy David Goldberg, a glasgowi egyetem atletikai klubjának elnöke, a Nemzetközi Diákszövetséggel eddig élesen szembenálló egyik nyugati sportszervezet vezetőségi tagja, ez év májusában részt

vett Budapesten a világbajnokság szervezőbizottságának ülésén. Budapestről visszatérve Goldberg levélben számolt be tapasztalatairól és annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy a Nemzetközi Diákszövetség vezetőinek »őszinte az az állításuk, hogy kizárólag a diákok közti barátság, összhang és megértés érdekében cselekednek.« »Ez a nemes cél — mondotta —, méltó arra, hogy mi, nyugatiak támogassuk s mert biztos vagyok benne, hogy a Budapesten rendezendő játékok más célt nem szolgálnak, felhívom a világ főiskoláit, vegyenek részt a versenyeken.«

Goldberg és a többi nyugati megfigyelő őszinte meggyőződése nem volt hatástalan a nyugati országok sportoló fiataljaira. Ma délután négy órakor, amikor a Népstadion árborára felszökken a Főiskolai

Világbajnokság kék-fehér zászlaja és galambok száza viszik szerte az országba a verseny megindulásának hírért, a kétezer résztvevő között ott lesznek azok a fiatalok is, akiket a nemzetközi helyzet alakulása, a maguk józan esze és — nem utolsósorban — sport szeretete hozott el a magyar

nép körébe. Ott fognak állani a szovjet és kínai küldöttekkel, a baráti népek sportoló fiataljaival, akik más világban érnek felnöttekké, akiknek összehasonlíthatatlanul szebb, gazdagabb az életük — sportolási lehetőségük is. Egyforma szeretettel fogadjuk mindannyiukat: a baráttól azt várjuk,

hogy barátsága, szeretete megerősödjön, a közömbösek szívében szeretnénk a kölcsönös rokonszenv lángját felgyújtani, szeretnők, ha a versenyek befejeztével népünk barátjaitól távoznának országunkból. A versenyek magyar rendezőbizottsága — a kormány szeretetteljes támogatásával —

mindent megtesz azért, hogy a fiatalok a legjobbat nyújthassák a versenyeken, jól érezzék magukat, szórakozzanak. Az egész ország szeretettel szívőbe zárja a messzi országok küldötteit és azt kívánja, hogy vendégeink érezzék magukat otthon Magyarországon.

Lontay László